

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. S.
zastoupený: JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem
Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 20. 12. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j.
OAM-119/LE-BA05-K02-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 11. 2021, č. j. OAM-119/LE-BA05-K02-2021 byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), neboť je Ukrajina, jejímž je žalobce státním příslušníkem, dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **vyhláška**), považována za bezpečnou zemi původu.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému zejména nesprávný postup při vydání napadeného rozhodnutí, neboť mělo být dle žalobce vedeno meritorní řízení a v jeho rámci měly být posouzeny žalobcem prezentované důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež v kombinaci s již dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti žalobce spatřoval ze strany žalovaného porušení § 3 správního řádu a § 50 odst. 2 téhož zákona, když s ohledem na tvrzení žalobce a nově zjištěné skutečnosti v kombinaci s dříve obstaranými podklady bylo v rozporu se zákonem rozhodnuto o nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce byl přesvědčen, že pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují tvrzení žalobce uvedená v podané žádosti, pak by žalovaný musel rozhodnout o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu, neboť žalobcem prezentované skutečnosti důvodně svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude žalobce reálně ohrožen na svém životě, a to s ohledem na fakt, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě. Žalobce upozornil i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, která proběhla v nedávné minulosti a jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí se sousední Ruskou federací. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 13. 1. 2022 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s tvrzeními žalobce, neboť vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. K tvrzené obavě žalobce z povolání do armády a nasazení do bojových operací žalovaný uvedl, že je mu z jeho správní činnosti známa skutečnost, že v ozbrojeném konfliktu na východě Ukrajiny jsou nasazováni pouze vojáci z povolání a dobrovolníci. Žalobci tak nasazení do bojových operací nehrozí. K tvrzení žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení, neboť vyšly najevo nové skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v

předchozím pravomocně ukončeném řízení a které v kombinaci s již dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že se o opakovanou žádost ve věci mezinárodní ochrany nejedná. V tomto směru podaná žaloba cílí mimo obsah vydaného rozhodnutí, kdy žalobcem podaná žádost byla posouzena jako zjevně nedůvodná a ve věci bylo rozhodováno meritorně. Žalovaný považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní argumentace není dle názoru žalovaného způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Pro řízení před soudem odkázal žalovaný na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Nejdříve považuje soud za nutné uvést na pravou míru povahu napadeného rozhodnutí. Žalobci byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Nikoliv tedy dle § 10a písm. e) zákona o azylu, jak argumentuje žalobce. V tomto směru tak byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posouzena a bylo o ní meritorně rozhodnuto. Současně z argumentace žalobce vyplývá, že (pravděpodobně omylem) jeho argumenty směřují do rozhodnutí o zastavení řízení právě dle § 10a písm. e) zákona o azylu, což je však mylné a zcela mimo předmět řízení. Nicméně, soud i přes toto nedorozumění shledal žalobu projednatelnou, neboť z argumentace žalobce i tak lze seznat důvody, pro něž nepovažuje žalobce Ukrajinu ve vztahu ke své osobě jako bezpečnou zemi původu.
8. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
9. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *„Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,*

1. *ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,*
2. *který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,*
3. *který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a*
4. *který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“*

10. Žalovaný v daném případě rozhodl o žádosti žalobce dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť shledal žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, a proto ji zamítl. Z dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že pro aplikaci uvedeného ustanovení musejí být splněny dva předpoklady. Prvním takovým předpokladem je zařazení země původu do seznamu zemí bezpečného původu. Druhý předpoklad spočívá v neprokázání toho, že v případě cizince tento stát za takovou zemi považovat nelze. Za situace, kdy se žalobci nepovede prokázat, že v jeho případě nelze zemi původu považovat za bezpečnou zemi původu, je dále uplatněno ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
11. První z uvedených předpokladů byl prokázán odkazem na vyhlášku ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2015, č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž je Ukrajina, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, vedena jako země bezpečného původu. Jelikož žalobce uvedl jako místo posledního pobytu na Ukrajině město Bila Cerkva, které nespadá do oblasti poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti, považoval žalovaný tuto podmínku za splněnou. S tímto názorem se plně ztotožnil i soud a současně nepovažuje dále za nutné tento předpoklad dále rozebírat, neboť tento závěr žalovaného je objektivní bez zohledňování subjektivních faktorů.
12. Otázkou tak zůstává, zda je možné, aby žalobce svojí žalobní argumentací zpochybnil tuto bezpečnost země původu ve vztahu k jeho osobě. Žalobce v podané žalobě rozporuje zejména závěry učiněné žalovaným ohledně tvrzené hrozící újmy na Ukrajině. V této souvislosti žalobce namítl hrozící nebezpečí z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu, obav z invaze Ruské federace, z povolání do vojenské služby a také z důvodu své podnikatelské činnosti. V souvislosti s tím byl žalovanému žalobcem vytčen nedostatečně zjištěný stav věci.
13. Námitku stran nedostatečně zjištěného stavu věci dle § 3 správního řádu neshledal soud důvodnou, neboť žalovaný při svém rozhodování vycházel jednak z výpovědi žalobce, z jím doložených materiálů, z rozhodných materiálů z řízení o správním vyhoštění žalobce (protokol č. j. KRPS-152064-12/ČJ-2020-010022 o výsledku účastníka řízení ze dne 24. 6. 2020, rozhodnutí č. j. KRPS-152064-22/ČJ-2020-010022 o uložení správního vyhoštění ze dne 14. 4. 2021, rozhodnutí č. j. KRPA-235341-14/ČJ-2021-000022-ZZC o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění ze dne 9. 9. 2021) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování

lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel žalovaný z informace MZV ČR, č. j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021, Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 30. 6. 2021 a Informace Ukrajina: Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, Stav: červenec 2021. Jelikož žádný zákon nestanovuje jaký počet podkladů je správní orgán povinen zajistit, pouze ukládá povinnost zjistit skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, považuje soud takto zjištěný stav a množství podkladů za dostatečné, neboť podávají jasný, srozumitelný a věrohodný obraz ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Současně soud podotýká, že žalobce sám nenavrl žádný konkrétní zdroj informací, z něhož by měl žalovaný čerpat ani neuvedl, jaké konkrétní informace by měl doplnit.

14. V souvislosti s probíhajícím konfliktem na Ukrajině soud odkazuje na závěry žalovaného, s nimiž se zcela ztotožňuje. Žalovaný odkázal na informační zdroje a konstatoval, že není důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve třech z celkového počtu 24 oblastí rozšířil i do dalších částí země. Konflikt se týká poloostrova Krym, Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskou federací. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce pobýval naposledy ve městě Bila Cerkva, střední část Ukrajiny, Kyjevská oblast, kde žil až do svého odjezdu. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. Co se týče obav z otevřené války s Ruskou federací, zde soud konstatuje, že se jedná o čiré spekulace a hypotézy žalobce. Ačkoliv je pravda, že politická situace mezi Ukrajinou a Ruskou federací se vyznačuje určitými neshodami a Ruská federace zvýšila aktivitu svých vojsk, stejně jako Ukrajina, nelze s jistotou předpokládat, že by měl žalobcem předestřený vojenský konflikt skutečně propuknout. Navíc, považuje soud za vhodné podotknout, že vojenská aktivita Ruské federace se opět soustředí na oblast poloostrova Krym a části oblastí Doněcka a Luhanska. Co se týče zeměpisné stránky těchto jednak probíhajících bojů a jednak teoreticky hrozících bojů, nespatřuje soud důvod, kvůli němuž by se musel žalobce obávat návratu do země původu, tím spíše do místa svého posledního pobytu na Ukrajině. Žalobce navíc není nucen vrátit se do těchto ne zcela bezpečných oblastí, neboť může svůj život realizovat i v jiných částech Ukrajiny, kterých se tyto ozbrojené konflikty nedotýkají. K problematice přesídlených osob odkazuje soud na shromážděný materiál založený ve správním spise, který žalovaný rovněž opatřil.
15. Problematikou povolání do vojenské služby se opakovaně zabýval NSS při své rozhodovací činnosti, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany, tím méně o důvod zpochybňující bezpečnost státu ve vztahu k žadateli. Zdejší soud proto v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49, který uvádí, že: „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.*“ Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války je nutné uvést, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonávání jsou naprosto legitimní, a to i dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud se proto zcela ztotožňuje s názorem žalovaného a uvádí, že výkon vojenské služby tedy nelze považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V tomto směru

odkazuje soud dále na ustálenou judikaturu NSS ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 168/2018 – 36 „[9] Ani stěžovatelova obava z povolání do vojenské služby sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (viz usnesení čj. 10 Azs 2/2016-33, bod 9). NSS nadto podotýká, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní a existuje i možnost tzv. alternativní služby (viz usnesení ze dne 11. 8. 2016, čj. 2 Azs 135/2016-31). Důvodem udělení azylu není ani hrozba trestního stíhání a postihu za nenastoupení do vojenské služby, pokud se tak neděje způsobem porušujícím lidská práva (viz usnesení ze dne 15. 6. 2016, čj. 4 Azs 72/2016-29, body 15 a 16).“ V tomto směru soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, či ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Nad to soud odkazuje na shromážděný spisový materiál, konkrétně na Informaci OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 30. 6. 2021, z níž vyplývá, že v současnosti neprobíhá mobilizace a do bojů na východě země jsou nasazováni výhradně profesionální vojáci nebo dobrovolníci. Stejně tak z materiálů vyplývá, že vojenskou službu lze vykonat i mimo oblast otevřeného konfliktu tzv. alternativní službou, a to např. pomocí v nemocnicích.

16. Dále žalobce uvedl problémy v zemi původu spočívající ve vyhrožování a následném vynuceném placení různým subjektům. V této souvislosti žalobce uvedl, že je náboženského vyznání sobotník. Jak ale žalovaný správně na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, z obsahu výpovědi žalobce je zřejmé, že z tohoto důvodu nebyl mafiánskými strukturami pronásledován, neboť jednání mafiánských struktur mělo být motivováno výhradně majetkovým obohacením. V tomto směru tak žalovaný postupoval správně, jestliže nehodnotil toto tvrzené počínání mafiánských struktur jako pronásledování z náboženských důvodů.
17. Žalobce dále uvedl, že byl nucen platit z důvodu své podnikatelské činnosti peníze několika subjektům – mafiánským strukturám, Straně regionů, straně Slouha národu, policii a soudci. Na tomto místě poté soud připomíná, že z důvodu nevykonávání své podnikatelské činnosti již není důvod, aby žalobce těmto subjektům dále platil za svou podnikatelskou činnost a tím pádem mu ani v tomto směru nehrozí další nebezpečí. Současně žalovaný vyjádřil k těmto žalobcovým tvrzením nedůvěru a označil je za dodatečně vytvořený konstrukt, přičemž soud se se závěry žalovaného ztotožňuje. V těchto souvislostech soud, stejně jako žalovaný, zejména poukazuje na nekonzistentnost výpovědi žalobce v rámci azylového řízení, řízení o zajištění a řízení o uložení správního vyhoštění.
18. V řízení o uložení správního vyhoštění měl žalobce do protokolu ze dne 24. 6. 2020 uvést, že z Ukrajiny vycestoval do Polska za prací z vlastní vůle a dobrovolně. S manželkou a dětmi žije ve společné domácnosti v rodinném domě. Nebyla mu známa překážka pro návrat na Ukrajinu. Rovněž uvedl, že disponuje prostředky k vycestování. V rámci řízení o zajištění bylo potvrzeno, že se rodina žalobce nachází na Ukrajině. Žalobce nevycestoval ve stanovené době, protože neměl peníze, ač dříve tvrdil, že jimi disponuje. Dále měl žalobce uvést, že se může vrátit do země původu kdykoliv, protože je to pro něj bezpečná země, kde mu nic nehrozí. Uvedená tvrzení nekorespondují s později tvrzenými skutečnostmi v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V jeho rámci žalobce uvedl celý výčet

překážek a nebezpečí, jimž by v případě návratu na Ukrajinu čelil a kvůli kterým se tudíž nemůže navrátit do země původu a jež mu byly známy již dávno před podáním žádosti o mezinárodní ochranu či řízením o správním vyhoštění.

19. Současně se soud pozastavuje nad skutečností, jak mohl žalobce opustit sám zemi původu v roce 2019 z obav o svůj život, ale i život své rodiny, a nepožádat o mezinárodní ochranu při první možné příležitosti, kterou měl, a namísto toho vyčkat do okamžiku, kdy byl zajištěn příslušnými správními orgány ČR za účelem správního vyhoštění, obzvláště za situace, kdy měl po toto období zanechat svou rodinu na území Ukrajiny (jak vyplynulo v předešlých řízeních, viz výše). Ačkoliv nelze takový scénář zcela vyloučit, v souhrnu s dalšími informacemi se jeví postup žalobce jako účelový a dodatečně vytvořený, kdy sledovaným cílem žalobce je oddálit realizaci uloženého správního vyhoštění a nadále setrvat na území ČR a pokračovat v nezákonné výdělečné činnosti, k níž nemá oprávnění. Současně soud poukazuje na skutečnost, že žalobce si bez problémů vyřídil polské pracovní vízum, které rovněž nevypovídá o bezprostřední potřebě opustit území Ukrajiny z důvodu obav o život své rodiny a svůj vlastní.
20. Soud také poukazuje na nelogičnost či nesmyslnost některých tvrzení žalobce v rámci azylového řízení. Tvrzení žalobce o platbě subjektu Strana regionů, vyvrátil žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí, když poukázal na rozpad tohoto subjektu v letech 2013-2014. Žalobce tudíž nemohl v době svého vycestování ze země původu platit Straně regionů, jak tvrdil, stejně tak jako nemohl platit současně Straně regionů a Slouha národu. Co se týče plateb policii, zde žalobce uvedl, že mezi členy policie měl vysoce postavené známé. Ti mu měli také sdělit, že mu nemohou pomoci a současně mu poradili, aby se na policii neobracel. Z uvedeného poté vyplývá, že se žalobce na policii neobrátil, nýbrž se poradil se svými přáteli na policii, což není to samé, jako podat oficiální žádost u policie o poskytnutí ochrany před nebezpečím. Současně se jeví jako podivuhodné, aby měl žalobce u policie vysoce postavené známé, a přesto se policie z jím uváděných důvodů obával. Rovněž žalobce uvedl, že mu byl sebrán dům, ač v řízení o uložení správního vyhoštění sdělil, že v něm žije společně s rodinou. Později uvedl, že poté co mu sebrali byt, nikoliv již dům, rodinu odvezl, ačkoliv již dříve uvedl, že se k ní může v případě vycestování navrátit a žít s ní v domě.
21. Soud se ztotožňuje i s názorem žalovaného, že žalobce měl a mohl v zemi původu nejdříve vyčerpat všechny dostupné vnitrostátní prostředky pro ochranu bezpečnosti nejen své osoby, ale i své rodiny. Žalobce však namísto toho vycestoval z Ukrajiny do Polska za účelem zaměstnání a svou rodinu zanechal v zemi původu. Současně soud, stejně jako žalovaný, podotýká, že žalobce mohl v zemi původu vyhledat pomoc ombudsmana či jiné místní složky policie nebo zřízené složky pro potírání korupce (Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 30. 6. 2021). Ze shromážděného materiálu založeného ve správním spise vyplývá, že Ukrajina je schopna poskytnout svým občanům ochranu před soukromými subjekty, stejně jako proti svévoli konkrétních jednotlivců ve službě státu (členové policie, soudce, event. členové strany). Žalobce tím, že tak neučinil, ani jinak následně neprokázal neochotu těchto orgánů potřebnou ochranu poskytnout, současně neprokázal, že Ukrajinu v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k jeho osobě.
22. K uvedenému soud dále připomíná, že v řízení o žádosti, kdy přichází žadatel ze země, již považuje ČR za bezpečnou zemi původu ve smyslu vyhlášky, je břemeno důkazní a břemeno tvrzení vychýleno v neprospěch žadatele, tj. je primárně na žadateli, aby nejen tvrdil rozhodné a azylově relevantní skutečnosti, nýbrž i aby navrhl a předložil důkazy

k prokázání pravdivosti svých tvrzení. Žalobce v tomto směru sice uváděl azylově relevantní skutečnosti, avšak ty zůstaly toliko v rovině tvrzení, neboť žalobce k jejich prokázání nepředložil ani neoznačil žádné důkazy ani nenavrl jejich doplnění. V souvislosti s tím soud podotýká, že tak žalobce neučinil ani v nyní projednávané žalobě, kdy toliko namítal nedostatečně zjištěný stav věci, aniž by konkretizoval, v čem konkrétně byl zjištěn nedostatečně a opět nenavrl provedení jiných důkazů.

23. Závěrem tedy soud shrnuje, že žalobce neprokázal, že ve vztahu k jeho osobě nelze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, když žalovaný buď vyvrátil žalobcem tvrzené důvody či prokázal jejich nevěrohodnost. Současně soud konstatuje, že se žalovaný řádným, přezkoumatelným a srozumitelným způsobem vypořádal se všemi tvrzeními žalobce, kdy odůvodnění napadeného rozhodnutí podává jasný přehled toho, jakým způsobem dospěl žalovaný k učiněným závěrům, když zachycuje jednak myšlenkový proces žalovaného, ale také způsob hodnocení důkazů. Žalovaný tudíž dostal všem svým povinnostem a v průběhu řízení se nedopustil žádné procesní vady.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout dle § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku), neboť žalovaný přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem prokázal splnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné a současně se při vedení správního řízení nedopustil procesního pochybení, které způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. února 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně